

mellem Regjeringen og Udkastets Modstandere. Hvorfor da ikke undersøge hans Forslag? Saaledes som det er fremsat ved første Behandling, kunne vi dog ikke sælde nogen Dom over det. Jeg synes under alle Omstændigheder, at Lovens Modstandere skulde at lade den gaae til anden Behandling. Den ærede Rigsdagsmand foran mig (Tscherning) sagde, at de, som give Lovens Medhold, skulde nærmest være de, som skulde stemme imod den. Det er en af de sædvanlige Paradoxer, fremsat med Dristighed og forsvaret med Genialitet af den ærede Rigsdagsmand, men som ikke derfor blive overbevisende. Den ærede Rigsdagsmand sagde ogsaa før: „Min Mistænktsomhed har ikke ledet mig vild; naar jeg i sin Tid udtalte, at hvis vi gif ind paa de tidligere Jernbanelove, vilde Ministeriet see at røkke vor Beslutning og sætte sin Mening igjennem. Loven foreligger os som et Hele, og i den bør intet forandres“. Dette er jo meget tydeligt udtalt, men ligeovenpaa siger den ærede Rigsdagsmand: „Var det Regjeringens Mening at forelægge os hele Jernbaneloven til deri at foretage Forandringer, kunde jeg finde det rigtigt“; men den sidste Udtalelse staaer jo i den største Modstrid til den første. Jeg kan ikke see Andet end, at hvis Regjeringen forelagde os det Hele paany, saa vilde den, saaledes som Stemningen synes at være her i Salen, faae den hele Jernbanelov tilbage i ubrugelige Stumper og Stykker. Idet Regjeringen forelægger os Forslag saavel med Hensyn til den slyeneste som med Hensyn til den Sag, vi senere komme til, vil der jo, saaledes som den ærede Kultusminister har sagt, være Leilighed til at stille Endringsforslag; der foreligger virkelig et saa stort Materiale til Behandling, at man ikke saaledes bør vise det tilbage. Den ærede Rigsdagsmand for Holbet Amts 2den Valgkreds (Tscherning) har ganske udtalt min Ansæelse om, at man albeles bør bryde Staven over de partikulære Interesser; idet han har brudt Staven over Veile- og Fredericia-Interesser, troer jeg ogsaa, han der- ved har brudt Staven over Middelfart, thi jeg indseer ikke, at disse Interesser kunne optræde

i dette Spørgsmaal med nogen Berettigelse. Det forekommer mig, at den Diskussion, der igaar fandt Sted om de stedlige Handelsinteresser, Middelfart contra Fredericia, er det Samme, som om man lægger $\frac{1}{2}$ -Punds Rod paa en Skippunds Bismar, det vilde kun batte libet; disse Interesser ere virkelig saa smaa, at de slet ikke i fjerneste Henseende kunne komme i Betragtning ved Jernbanelovens Udførelse. I det Dieblik, at den ærede Rigsdagsmand fra Odense har fremhævet, at Middelfarterne, hvis Jernbanen var bleven anlagt efter den vedtagne Lov, havde et Krav, havde gode Papirer, og det er blevet benægtet, at det var gode Papirer, saa maa jeg rigtignof slutte mig til den ærede Taler her ved Siden af (Liebe), som benægtede det. Den ærede Rigsdagsmand har sagt, at der var et moralsk Ketskrav tilstede, men jeg formoder, at han har meent et Villighedskrav, thi der kan jo kun være Tale om Villighedskrav eller Ketskrav; det sidste er et utvivlsomt Krav, det første Noget, hvorom der altid har været saa særdeles forskellige Meninger, da Nogle ikke erkjende, at der er et Villighedskrav tilstede, hvor Andre derimod indrømme det; men jeg troer virkelig ikke, naar Spørgsmaalet dreier sig om saa store Interesser, som her er Tilfælde, at det Villighedskrav, som Middelfart kan have, bør komme i Betragtning. Jeg kan kun beklage, at det af mig og ærede Medlemmer stillede Endringsforslag ikke blev vedtaget; det havde bragt os udover alle Vanskeligheder og sparet os en piinlig Diskussion, men naar den ærede Minister senere er kommen til at erkjende dets Rigtighed, troer jeg, at han vilde svigte sin Pligt, hvis han, naar han indfaae, at der var en bedre Vej at gaae, en bedre Retning at vælge, saa ikke gjorde det af Frygt for Thingets Mishag i den Henseende. Det er under alle Omstændigheder sikkert, at den ærede Minister aldrig af Frygt er holdt tilbage fra at fremkomme med det, han har anseet det som sin Pligt at henstille til Thinget. Med Udtalelsen af denne Anerkjendelse skal jeg slutte.